

Hejtman ocenil deset osobností regionu

23. 10. 2008 00:00

[id:7098|autor:Mgr. Langer Jiří|email:jiri.langer@kraj-lbc.info|telefon:485 226 302|mobil:|aktualizace:]

Již potřetí v řadě uděloval **hejtman Libereckého kraje Petr Skokan** pocty osobnostem **Libereckého kraje**. Slavnostní akt se uskutečnil včera v Severočeském muzeu v Liberci. Poctu **hejtmána Libereckého kraje** za rok 2008 si odnesli architekti Zdeněk Patrman (in memoriam), Otakar Binar, Karel Wunsch, Stanislav Libenský (in memoriam) a Jaroslava Brychtová, kteří se podíleli na stavbě Ještědu a jeho interiérů, dále Petr Čáp ze Zdravotnické záchranné služby **Libereckého kraje** za lidský přístup k pacientům, významný liberecký herec Vojtěch Ron (in memoriam), Dobroslava Kricklová, která jako pěstounka vychovala již řadu dětí, stavitel Eduard Anděl a akademický malíř Rudolf Novotný (in memoriam).

([menší rozlišení](#))

„Poprvé jsme slavnostní večer pořádáný na počest vzniku československé republiky věnovali také ocenění několika zajímavých a význačných osobností Libereckého kraje v roce 2006. V této milé tradici jsme pokračovali i vloni a pokračujeme letos.

Poděkovat všem nominovaným, kteří si zaslouží naše poděkování a veřejnou úctu za to, co vykonali, je pro mne velká čest. Je to však jen malé zrníčko z našeho obdivu, který jim chceme a můžeme vyjádřit. Bez těchto osobností by naše současnost byla ochuzena o mnohá díla či prostou lidskou empatii, která člověka dělá člověkem,“ řekl v úvodu hejtman.

([menší rozlišení](#))

„K prvním laureátům Pocty hejtmána Libereckého kraje z roku 2006 náleží architekt Karel Hubáček, duchovní otec horského hotelu Ještěd. Hejtmanskou poctu si však zasloužili i jeho spolupracovníci,“ dodal.

Na poctu hejtmána pro rok 2008 tak byla Radou Libereckého kraje nominována skupina výtvarníků a architektů: **Ing. Zdeněk Patrman, akad. architekt Otakar Binar, akademický**

malíř Karel Wünsch, prof. Stanislav Libenský a Jaroslava Brychtová.

„Kdybych měl velice jednoduše shrnout všechny jejich zásluhy, asi bych řekl – Svojí osobitou invencí tito odborníci vdechli Ještědu život. Je mi proto velice líto, že dva z pěti jmenovaných – inženýr Patrman a profesor Libenský si už pro naše poděkování nemohou přijít osobně, neboť jejich životní kapitola se na počátku třetího tisíciletí navždy uzavřela,“ uvedl hejtman.

**(menší
rozlišení)**

Ing. Zdeněk Patrman byl svojí odborností projektant a statik, u Hubáčkova Ještědu však neřešil pouze statiku. Jeho neopomenutelný podíl na unikátní stavbě připomněl ve své knize Fenomén Ještěd také Jiří Jiroutek. Podle fotografa Jiroutka se spolu s Karlem Hubáčkem podíleli statici Patrman a Zachař, který roku 1968 emigroval do USA, takže jeho přínos k budově na Ještědu přestal být od té doby zmiňován, také na ojedinělém tvaru rotačního hyperboloidu. Projektant Zdeněk Patrman mimo jiné objížděl celé tehdejší Československo a u výrobce laminátů se snažil nadchnout někoho, kdo byl ochoten se zamyslet nad možnostmi úpravy zaběhnutých výrobních postupů a dokázal najít způsob, jak vyzkoušet a vyrobit vše, co bylo pro Ještěd třeba. I to se mu podařilo.

Akademický architekt Otakar Binar je autorem návrhů interiéru. Jeho rukopis je tak vepsán v celém prostoru horského hotelu. Nedílnou součástí ojedinělé stavby se tak stala i Binarova křesla, stolky, postele, police, popelníky, zábradlí, kliky, věšáky, svítidla, radiátory i ventilace. Bohužel část z původního vybavení známe už pouze z dochovaných fotografií. O původní mobiliář je ochuzena zejména kavárna. Nezbyvá proto než doufat, že se časem s dobovým nábytkem vyrobeným podle návrhů Otakara Binara na Ještědu zase setkáme.

**(menší
rozlišení)**

Sklářský designer, akademický malíř Karel Wünsch navrhl pro ještědskou restauraci soubor originálního nádobí a rovněž veškerý textil. Originální kávové i jídelní soupravy měly dotvářet výjimečnou atmosféru ve výjimečném hotelu, kam budou přicházet turisté za výjimečným zážitkem. Jenomže jak v jednom ze svých rozhovorů na téma Ještěd jejich autor uvedl: „Všichni mi říkali, že mají obavu, že to bude mizet....A lidi začali krást hned první den. Už asi po měsíci tedy všechno stáhli z běžného provozu a užívali soubor jenom v salónku, aby ho uhlídali. Byl jsem z toho zoufalý.“ Podle výtvarníka Karla Wünsche to byla daň doby, která nic podobného nedokázala zákazníkům nabídnout. Jeho krásné hrnečky, podšálky, konvičky, jídelní talíře si přesto můžete i dnes prohlédnout, a to v jabloneckém muzeu, díky němuž se ještědský soubor dochoval.

**(menší
rozlišení)**

Jaroslava Brychtová, vytvořili nejenom partnerskou, ale také uměleckou dvojici. Ve svých společných dílech dokázali propojit sochařský kumšt s malířským nadáním a vytvořit tak ojedinělé skleněné plastiky. Výraznou etapu jejich tvorby tvoří sklo určené pro architekturu, kam patří také výtvarné řešení nosného betonového středu libereckého vysílače a hotelu Ještěd. „Ve strukturálním poli prvních temperových studií k vysílači zdůraznili Libenský s Brychtovou především hmotné stránky ve výstavbě plochy. Horizontální brázdění, kterého tvaroslovně využili, zachycuje reliéfní vrstvení průřezů země. Konečné řešení díla si uchovalo onu mineralogickou čistotu, obsahově povýšenou o kosmický rozměr. Je evokací letu meteoritů a jejich dopadu na zem.“ Těmito slovy charakterizovala „ještědský podíl“ obou výtvarníků dr. Klasová.

Z rukou hejtmána cenu za Zdeňka Patrmana převzal jeho syn Ing. Petr Patrman a Jaroslava Brychtová převzala Poctu i za svého svého muže prof. Stanislava Libenského.

Každoročním hostem a účinkujícím slavnostních večerů konaných u příležitosti oslavy 28. října zároveň býval herec **Vojtěch Ron** I jemu udělil Petr Skokan Poctu hejtmána in memoriam. **Vojtěch Ron** se narodil 26. listopadu 1930 v Turnově a po válce nastoupil do zdejší klenotnické školy. Tu však, jak sám říkával, dokončil jen pod podmínkou, že se řemeslu nebude již dále věnovat, což se mu splnilo. V roce 1949 byl totiž přijat na Akademii múzických umění a po úspěšném absolvování studií nastoupil do Městského divadla v Mladé Boleslavi, v jehož angažmá strávil sedm let. Na začátku šedesátých let přijal **nabídku** libereckého Divadla F. X. Šaldy, na jehož prknech působil třicet let. Většina diváků si ho tak pamatuje ze slavných inscenací Strýček Váňa, Amadeus, Smrt Hypodamie, Ze života hmyzu či Hamleta. Na televizní obrazovce ztvárnil například roli mlynáře v Babičce zfilmované na motivy knihy Boženy Němcové. Když na počátku devadesátých let opustil hereckou šatnu v libereckém divadle, začal se naplno věnovat svému celoživotnímu zájmu, kterým byla divadelní historie, té se nepřestal věnovat ani po té, co ho postihly vážné zdravotní problémy a musel se vyrovnat i se ztrátou své životní partnerky, kterou velice miloval. Až do své smrti byl vitálním člověkem s velkou zásobou energie.

Ocenění převzala za zesnulého jeho dcera Milada Hauserová. Poctu předávali Petr Skokan a jeho náměstek Antonín Schäfer.

Na poctu hejtmána pro rok 2008 tak byla Radou Libereckého kraje nominována skupina výtvarníků a architektů: **Ing. Zdeněk Patrman, akad. architekt Otakar Binar, akademický malíř Karel Wunsch, prof. Stanislav Libenský a Jaroslava Brychtová.**

„Kdybych měl velice jednoduše shrnout všechny jejich zásluhy, asi bych řekl – Svojí osobitou invencí tito odborníci vdechli Ještědu život. Je mi proto velice líto, že dva z pěti jmenovaných – inženýr

Patrman a profesor Libenský si už pro naše poděkování nemohou přijít osobně, neboť jejich životní kapitola se na počátku třetího tisíciletí navždy uzavřela,“ uvedl hejtman.

Ing. Zdeněk Patrman byl svojí odborností projektant a statik, u Hubáčkova Ještědu však neřešil pouze statiku. Jeho neopomenutelný podíl na unikátní stavbě připomněl ve své knize Fenomén Ještěd také Jiří Jiroutek. Podle fotografa Jiroutka se spolu s Karlem Hubáčkem podíleli statici Patrman a Zachař, který roku 1968 emigroval do USA, takže jeho přínos k budově na Ještědu přestal být od té doby zmiňován, také na ojedinělém tvaru rotačního hyperboloidu. Projektant Zdeněk Patrman mimo jiné objížděl celé tehdejší Československo a u výrobce laminátů se snažil nadchnout někoho, kdo byl ochoten se zamyslet nad možnostmi úpravy zaběhnutých výrobních postupů a dokázal najít způsob, jak vyzkoušet a vyrobit vše, co bylo pro Ještěd třeba. I to se mu podařilo.

Akademický architekt Otakar Binar je autorem návrhů interiéru. Jeho rukopis je tak vepsán v celém prostoru horského hotelu. Nedílnou součástí ojedinělé stavby se tak stala i Binarova křesla, stolky, postele, police, popelníky, zábradlí, kliky, věšáky, svítidla, radiátory i ventilace. Bohužel část z původního vybavení známe už pouze z dochovaných fotografií. O původní mobiliář je ochuzena zejména kavárna. Nezbyvá proto než doufat, že se časem s dobovým nábytkem vyrobeným podle návrhů Otakara Binara na Ještědu zase setkáme.

Sklářský designer, akademický malíř Karel Wünsch navrhl pro ještědskou restauraci soubor originálního nádobí a rovněž veškerý textil. Originální kávové i jídelní soupravy měly dotvářet výjimečnou atmosféru ve výjimečném hotelu, kam budou přicházet turisté za výjimečným zážitkem. Jenomže jak v jednom ze svých rozhovorů na téma Ještěd jejich autor uvedl: „Všichni mi říkali, že mají obavu, že to bude mizet....A lidi začali krást hned první den. Už asi po měsíci tedy všechno stáhli z běžného provozu a užívali soubor jenom v salónku, aby ho uhlídali. Byl jsem z toho zoufalý.“ Podle výtvarníka Karla Wünsche to byla daň doby, která nic podobného nedokázala zákazníkům nabídnout. Jeho krásné hrnečky, podšálky, konvičky, jídelní talíře si přesto můžete i dnes prohlédnout, a to v jabloneckém muzeu, díky němuž se ještědský soubor dochoval.

Sklářští výtvarníci, akademický malíř, prof. Stanislav Libenský a akademická sochařka Jaroslava Brychtová, vytvořili nejenom partnerskou, ale také uměleckou dvojici. Ve svých společných dílech dokázali propojit sochařský kumšt s malířským nadáním a vytvořit tak ojedinělé skleněné plastiky. Výraznou etapu jejich tvorby tvoří sklo určené pro architekturu, kam patří také výtvarné řešení nosného betonového středu libereckého vysílače a hotelu Ještěd. „Ve strukturálním poli prvních temperových studií k vysílači zdůraznili Libenský s Brychtovou především hmotné stránky ve výstavbě plochy. Horizontální brázdění, kterého tvaroslovně využili, zachycuje reliéfní vrstvení průřezů země. Konečné řešení díla si uchovalo onu mineralogickou čistotu, obsahově povýšenou o kosmický rozměr. Je evokací letu meteoritů a jejich dopadu na zem.“ Těmito slovy charakterizovala „ještědský podíl“ obou výtvarníků dr. Klasová.

Z rukou hejtmana cenu za Zdeňka Patrmana převzal jeho syn Ing. Petr Patrman a Jaroslava Brychtová převzala Poctu i za svého muže prof. Stanislava Libenského.

Každoročním hostem a účinkujícím slavnostních večerů konaných u příležitosti oslavy 28. října zároveň býval herec **Vojtěch Ron** I jemu udělil Petr Skokan Poctu hejtmana in memoriam.

Vojtěch Ron se narodil 26. listopadu 1930 v Turnově a po válce nastoupil do zdejší klenotnické školy. Tu však, jak sám říkával, dokončil jen pod podmínkou, že se řemeslu nebude již dále věnovat, což se mu splnilo. V roce 1949 byl totiž přijat na Akademii múzických umění a po úspěšném absolvování studií nastoupil do Městského divadla v Mladé Boleslavi, v jehož angažmá strávil sedm let. Na začátku šedesátých let přijal **nabídku** libereckého Divadla F. X. Šaldy, na jehož prknech působil třicet let. Většina diváků si ho tak pamatuje ze slavných inscenací Strýček Váňa, Amadeus, Smrt Hypodamie, Ze života hmyzu či Hamleta. Na televizní obrazovce ztvárnil například roli mlynáře v Babičce zfilmované na motivy knihy Boženy Němcové. Když na počátku devadesátých let opustil hereckou šatnu v libereckém divadle, začal se naplno věnovat svému celoživotnímu zájmu, kterým byla divadelní historie, té se nepřestal věnovat ani po té, co ho postihly vážné zdravotní problémy a musel se vyrovnat i se ztrátou své životní partnerky, kterou velice miloval. Až do své smrti byl vitálním člověkem s velkou zásobou energie.

Ocenění převzala za zesnulého jeho dcera Milada Hauserová. Poctu předávali Petr Skokan a jeho náměstek Antonín Schäfer.

(menší rozlišení)

„Další osobností, které s velkou úctou dnes předám hejtmanskou poctu, je **Dobroslava Kricklová**. Poprvé jsem se touto energickou paní setkal zhruba před třemi lety a se zaujetím naslouchal jejímu životnímu příběhu. Přiznám se, že můj obdiv k jablonecké pěstounce, která kromě svých dvou dcer vzala pod svá rodinná křídla více než deset dětí, ještě vzrostl, když jsem se dozvěděl rok jejího narození. Paní Kricklová, obdivuji Vás. Jste úžasná paní se širokým mateřským srdcem a velkou dávkou empatie a mimochodem – lepší bábovku než od Vás jsem opravdu nejedl,“ řekl hejtmán.

V příštím roce oslaví **Dobroslava Kricklová** své 70. narozeniny. Žije v Jablonci nad Nisou a již řadu let je vzornou a uznávanou pěstounkou. Tou se stala prakticky od chvíle, kdy její dvě vlastní dcery, se kterými po emigraci manžela zůstala sama, odrostly a postavily se na vlastní nohy. Tehdy se paní Dobroslava rozhodla, že musí být ještě užitečná a přijala náročnou roli náhradní maminky. Svoji mateřskou náruč postupně rozevřela patnácti dalším dětem. Každé z nich dokázala řádně připravit pro vstup do samostatného života a její děti se k ní, i přes problémy, které se při jejich výchově občas vyskytovaly, vrací.

V současné době se v její péči nachází zletilý Vašek, který studuje vysokou vojenskou, šestnáctiletý Dan, osmnáctiletý Petr a jeho o tři roky mladší bráška Lukáš. Letos v květnu k této trojici přibyl ještě sedmnáctiletý Radim. Nedílnou součástí rodiny je však také sluchově handicapovaný Martin. Všechny děti vychovává s obdivuhodným citem a důsledností. V anketě Zlaté srdce vyhlašované Nadací naše dítě obsadila za náhradní rodinnou výchovu druhé místo. Kromě toho je o ní známo, že pomáhala i starým a nemocným lidem.

„Osmou osobností, které jsme udělili Poctu hejtmana a předali pamětní dukát, je liberecký **stavitel Eduard Anděl**. Jeho nominaci navrhl Ing. arch. Miloslav Maxa, CSc. a my jsme ji velice rádi přijali. Známému libereckému patriotovi tak můžeme u příležitosti jeho letošních osmdesátin vyjádřit náš hluboký obdiv a sklonit se před jeho názorovou pevností, kterou nezlomila ani vězeňská mříž. Mimo

jiné se zasloužil i o vytvoření pomníku prezidenta Masaryka, který je právě nyní vystaven zde v muzeu,” upozornil Petr Skokan..

Eduard Anděl je synem známého libereckého stavitele, a proto není divu, že se rovněž rozhodl pro studium na stavební průmyslovce. Svá studia však tento liberecký rodák dokončoval po večerech, protože je kvůli svému postoji k únoru 1948 musel přerušit a školu opustit. Za totalitního režimu byl pro své protisocialistické vystupování třikrát vězněn. Po roce 1989 byl tento jednatel České Besedy plně rehabilitován. Na svém kontě má řadu projektů a jeho specializací byly krby a jejich technické řešení. Pracoval také jako stavbyvedoucí ve Sklářských závodech a v Projektech organizace výstavby.

Poctu a dukát předali Petr Skokan a radní Vít Příkaský.

Další osobností Libereckého kraje se stal lékař – záchranář **Petr Čáp**. Na udělení Pocty hejtmana ho nominovala Zdravotnická záchranná služba Libereckého kraje, se kterou již několik let vyjíždí do terénu, aby bojoval o to nejcennější – o život svých pacientů.

„Je však nejenom skvělým odborníkem, ale jeho kolegové si ho cení i za neobyčejně lidský přístup k nemocným, a proto jsem jeho nominaci velice rád podpořil,” prozradil hejtman.

MUDr. Petr Čáp se narodil před třiatřiceti lety v západočeských Sušicích. V roce 1999 odpromoval na lékařské fakultě. Jeho odbornou specializací se stal obor Anesteziologie a resuscitace. Jako anesteziolog pracoval čtyři roky i v Krajské nemocnici Liberec, a to od roku 2000 až do roku 2004, kdy nastoupil jako kmenový lékař na liberecké výjezdové stanoviště Zdravotnické záchranné služby LK. Tam působí dodnes. Kromě toho, že je uznávaným záchranářem, je také novopečeným tatínkem dcery Barborky. Ve svém volném čase, kterého nemá zrovna nazbyt, si tak rád zajezdí s kočárkem, anebo rekreačně zasportuje. Navzdory svému mládí má na svém „pracovním“ kontě ještě jedno velice cenné uznání. V celostátní anketě „Záchranář roku“ již vlani, rovněž za svůj lidský přístup k pacientům, získal čestný titul Lékař roku 2007.

Poctu hejtmana in memoriam jsem se pro rok 2008 se hejtman rozhodl udělit také **akademickému malíři Rudolfu Novotnému**. Patří k umělcům, kteří svoji celoživotní tvorbu svázali se svým krajem. V případě pana Novotného to byl Liberecký kraj, respektive Česká Lípa a Českolipsko, kde žil se svou rodinou a našel zde spoustu krásných uměleckých námětů, které svým osobitým způsobem vyobrazil ve svých obrazech a grafikách. Náležel a vždy bude náležet k uznávaným českým výtvarníkům.

„Je mi proto líto, že tomuto skromnému umělci nemohu dnes již osobně poděkovat. Jeho obrázky však dobře znám a mám je rád,” řekl Petr Skokan.

Akademický malíř a grafik Rudolf Novotný se narodil v roce 1924 v Hradci Králové, ale většinu svého života prožil v České Lípě, kde také před třemi lety zemřel. Byl absolventem Akademie výtvarného umění v Praze. Od roku 1945 se datují počátky jeho vlastní tvorby, které se naplno začal věnovat od 60. let. V České Lípě, kam se přistěhoval po válce a kde žil se svou rodinou, si založil ateliér. V tomto městě, které si zamiloval, také zpracoval a vydal grafiku České Lípy a celého Českolipska. Do jeho tvorby však patří i díla z jeho cestování po cizích zemích. Kromě toho vytvořil např. velký obraz pro českolipskou nemocnici a řadu jeho olejů vlastní radnice či

vlastivědné muzeum. Svým osobitým výtvarným dílem pak vstoupil jak do českých, tak zahraničních galerií a jeho grafická díla dodnes zaujímají výsadní postavení v řadě domácností. Díky tomu navázal dialog s širokým okruhem lidí, který byl mnohem početnější než ten, který se vystřídal v jeho galerii na českolipském náměstí. Tam si jeho krajinářskou tvorbu přicházeli pravidelně prohlédnout zejména mladí začínající výtvarníci. Jeho kouzelné obrázky navždy zůstanou důkazem, že jeho srdce patřilo tomuto kraji, kam přišel po svých studiích a kde zapustil pevné kořeny.

Ocenění převzala za zesnulého jeho vnučka Mgr. A. Lucrezia Škaloudová.

Celým večerem provázel moderátor Lukáš Horáček, zpíval dětský pěvecký sbor ZUŠ Liberec Severáček. Hymna České republiky v jeho podání pak slavnostní večer zakončila.

*Další osobností, které s velkou úctou dnes předám hejtmanskou poctu, je **Dobroslava Kricklová**. Poprvé jsem se touto energickou paní setkal zhruba před třemi lety a se zaujetím naslouchal jejímu životnímu příběhu. Přiznám se, že můj obdiv k jablonecké pěstounce, která kromě svých dvou dcer vzala pod svá rodinná křídla více než deset dětí, ještě vzrostl, když jsem se dozvěděl rok jejího narození. Paní Kricklová, obdivuji Vás. Jste úžasná paní se širokým mateřským srdcem a velkou dávkou empatie a mimochodem – lepší bábovku než od Vás jsem opravdu nejedl,“ řekl hejtmán.*

V příštím roce oslaví **Dobroslava Kricklová** své 70. narozeniny. Žije v Jablonci nad Nisou a již řadu let je vzornou a uznávanou pěstounkou. Tou se stala prakticky od chvíle, kdy její dvě vlastní dcery, se kterými po emigraci manžela zůstala sama, odrostly a postavily se na vlastní nohy. Tehdy se paní Dobroslava rozhodla, že musí být ještě užitečná a přijala náročnou roli náhradní maminky. Svoji mateřskou náruč postupně rozevřela patnácti dalším dětem. Každé z nich dokázala řádně připravit pro vstup do samostatného života a její děti se k ní, i přes problémy, které se při jejich výchově občas vyskytovaly, vrací.

V současné době se v její péči nachází zletilý Vašek, který studuje vysokou vojenskou, šestnáctiletý Dan, osmnáctiletý Petr a jeho o tři roky mladší bráška Lukáš. Letos v květnu k této trojici přibyl ještě sedmnáctiletý Radim. Nedílnou součástí rodiny je však také sluchově handicapovaný Martin. Všechny děti vychovává s obdivuhodným citem a důsledností. V anketě Zlaté srdce vyhlášené Nadací naše dítě obsadila za náhradní rodinnou výchovu druhé místo. Kromě toho je o ní známo, že pomáhala i starým a nemocným lidem.

*„Osmou osobností, které jsme udělili Poctu hejtmána a předali pamětní dukát, je liberecký **stavitel Eduard Anděl**. Jeho nominaci navrhl Ing. arch. Miloslav Maxa, CSc. a my jsme ji velice rádi přijali. Známemu libereckému patriotovi tak můžeme u příležitosti jeho letošních osmdesátin vyjádřit náš hluboký obdiv a sklonit se před jeho názorovou pevností, kterou nezlomila ani vězeňská mříž. Mimo jiné se zasloužil i o vytvoření pomníku prezidenta Masaryka, který je právě nyní vystaven zde v muzeu,“ upozornil Petr Skokan..*

Eduard Anděl je synem známého libereckého stavitele, a proto není divu, že se rovněž rozhodl pro studium na stavební průmyslovce. Svá studia však tento liberecký rodák dokončoval po večerech, protože je kvůli svému postoji k únoru 1948 musel přerušit a školu opustit. Za totalitního režimu byl pro své protisocialistické vystupování třikrát vězněn. Po roce 1989 byl tento jednatel České Besedy plně rehabilitován. Na svém kontě má řadu projektů a jeho specializací byly krby a jejich technické řešení. Pracoval také jako stavbyvedoucí ve Sklářských

závědech a v Projektech organizace výstavby.

Poctu a dukát předali Petr Skokan a radní Vít Příkaský.

Další osobností Libereckého kraje se stal lékař – záchranář **Petr Čáp**. Na udělení Pocty hejtmána ho nominovala Zdravotnická záchranná služba Libereckého kraje, se kterou již několik let vyjíždí do terénu, aby bojoval o to nejcennější – o život svých pacientů.

„Je však nejenom skvělým odborníkem, ale jeho kolegové si ho cení i za neobyčejně lidský přístup k nemocným, a proto jsem jeho nominaci velice rád podpořil,“ prozradil hejtman.

MUDr. Petr Čáp se narodil před třiatřiceti lety v západočeských Sušicích. V roce 1999 odpromoval na lékařské fakultě. Jeho odbornou specializací se stal obor Anesteziologie a resuscitace. Jako anesteziolog pracoval čtyři roky i v Krajské nemocnici Liberec, a to od roku 2000 až do roku 2004, kdy nastoupil jako kmenový lékař na liberecké výjezdové stanoviště Zdravotnické záchranné služby LK. Tam působí dodnes. Kromě toho, že je uznávaným záchranářem, je také novopečeným tatínkem dcery Barborky. Ve svém volném čase, kterého nemá zrovna nazbyt, si tak rád zajezdí s kočárkem, anebo rekreačně zasportuje. Navzdory svému mládí má na svém „pracovním“ kontě ještě jedno velice cenné uznání. V celostátní anketě „Záchranář roku“ již vlani, rovněž za svůj lidský přístup k pacientům, získal čestný titul Lékař roku 2007.

Poctu hejtmána in memoriam jsem se pro rok 2008 se hejtman rozhodl udělit také **akademickému malíři Rudolfu Novotnému**. Patří k umělcům, kteří svoji celoživotní tvorbu svázali se svým krajem. V případě pana Novotného to byl Liberecký kraj, respektive Česká Lípa a Českolipsko, kde žil se svou rodinou a našel zde spoustu krásných uměleckých námětů, které svým osobitým způsobem vyobrazil ve svých obrazech a grafikách. Náležel a vždy bude náležet k uznávaným českým výtvarníkům.

„Je mi proto líto, že tomuto skromnému umělci nemohu dnes již osobně poděkovat. Jeho obrázky však dobře znám a mám je rád,“ řekl Petr Skokan.

Akademický malíř a grafik Rudolf Novotný se narodil v roce 1924 v Hradci Králové, ale většinu svého života prožil v České Lípě, kde také před třemi lety zemřel. Byl absolventem Akademie výtvarného umění v Praze. Od roku 1945 se datují počátky jeho vlastní tvorby, které se naplno začal věnovat od 60. let. V České Lípě, kam se přistěhoval po válce a kde žil se svou rodinou, si založil ateliér. V tomto městě, které si zamiloval, také zpracoval a vydal grafiku České Lípy a celého Českolipska. Do jeho tvorby však patří i díla z jeho cestování po cizích zemích. Kromě toho vytvořil např. velký obraz pro českolipskou nemocnici a řadu jeho olejů vlastní radnice či vlastivědné muzeum. Svým osobitým výtvarným dílem pak vstoupil jak do českých, tak zahraničních galerií a jeho grafická díla dodnes zaujímají výsadní postavení v řadě domácností. Díky tomu navázal dialog s širokým okruhem lidí, který byl mnohem početnější než ten, který se vystřídal v jeho galerii na českolipském náměstí. Tam si jeho krajinářskou tvorbu přicházeli pravidelně prohlédnout zejména mladí začínající výtvarníci. Jeho kouzelné obrázky navždy zůstanou důkazem, že jeho srdce patřilo tomuto kraji, kam přišel po svých studiích a kde zapustil pevné kořeny.

Ocenění převzala za zesnulého jeho vnučka Mgr. A. Lucrezia Škaloudová.

Celým večerem provázel moderátor Lukáš Horáček, zpíval dětský pěvecký sbor ZUŠ Liberec Severáček. Hymna České republiky v jeho podání pak slavnostní večer zakončila.